

KUI KAUGELE OLED SA VALMIS MINEMA,
ET SAADA TEADA TÕDE OMA ABIKAASA KOHTA?



ÜHE MEHE NAISED

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

TARRYN FISHER

Originaali tiitel:
Tarryn Fisher
The Wives
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Viil
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Tarryn Fisher
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05380320
ISBN 978-9949-82-593-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Colleenile

Üks

Mees tuleb igal neljapäeval. See on minu päev, mina olen Thursday, Neljapäev. Neljapäev on lootusrikas päev, peidus tähtsamate päevade vahel, mitte algus ega lõpp, vaid vahepeatus. Isuärataja nädalavahetuseks. Vahel mõtisklen teistest päevadest ja sellest, kas nemad mõtleavad minust. Naised on juba kord sellised, üks ole. Muudkui mõtisklevad üksteisest, uudishimu ja kius tihedalt läbi põimunud. Erilist kasu sellest muidugi ei ole – kui sa liiga palju mõtled, saad kõigest valesti aru.

Katan lauda kahele. Söögiriistu lauale pannes on mul juba kerge sumin peas ja ma pean meenutama, kus miski etiketi järgi käib. Tõmban keelega üle hammaste ja vangutan pead, täna õhtul oleme ju ainult kahekesi, mina ja Seth – kodune kohting. Ega meil eriti muud polegi, me ei käi kuigi sageli tavakohtingutel, sest ei taha riskida sellega, et keegi meid näeb. Kujutle vaid... sa ei taha, et sind nähtaks koos abikaasaga. Varem limpsitud viin on andnud mulle sooja, muutnud käed-jalad pehmeks ja hooletuks. Kahvilit taldriku kõrvale seades ajan peaaegu vaasi ümber. Selles on kahvaturoosad roosid. Valisin lilled neis peituva seksuaalse vihje tõttu, sest minu olukorras on äärmiselt tähtis olla seksimängus

juhtpositsioonil. *Vaata vaid neid õrnu roosaid õielehti. Kas need viivad mõtte mu kōdistile? Väga hea!*

Nendest vagiinalilledest paremal on hōbedastes küünlajalgades kaks valget küünalt. Ema rääkis mulle kunagi, et vāreleva küünla leegi paistel võib naine peaaegu kümme aastat noorem välja näha. Emale läksid sellised asjad korda. Iga kuue nädala tagant torkas arst nõela tema otsmikku ja süstis talle naha alla kolmkümmend kuupsentimeetrit Botoxit. Emal olid tellitud kõikvōimalikud moeajakirjad ja olemas raamatud nõuannetega, kuidas meest kinni hoida. Keegi ei pinguta nii vāga selle nimel, et abikaasat kinni hoida, kui need, kes on mehest juba ilma jäänud. Kui tegelikkus polnud veel mu ideaale rikkunud, pidasin ema tühiseks. Mul olid suured plaanid mitte muutuda selliseks nagu ema. Tahtsin olla armastatud, saada ilusaid lapsi. Aga tegelikult on asjad nii, et südamesoov on nõrk vastuvoolu pingutus kasvatuses ja olemuse hoovuses. Sa võid seal terve elu vastuvoolu ujuda, aga viimaks väsid ning geenide ja kasvatuses hoovus tõmbab su endaga. Mina muutusin päris palju ema sarnaseks ja ainult veidi iseenda sarnaseks.

Rullin pōidlaga välgumihkli lūlitit ja hoian leeki tahi kohal. See on Zippo välgumihkel, ümbrisel on pooleldi maha kulanud Union Jack. Hüplev tulekeel meenutab mulle mu pōgusast suitsetamisperioodi. Pōhiliselt tahtsin lahe välja näha, ma ei tõmmanud kunagi suitsu alla, aga mulle meeldis näha näppude vahel seda hōõguvat kirsimarja. Vanemad otsid need küünlajalad mulle soolaleivakingiks pärast seda, kui olin neid näinud Tiffany kataloogis. Leidsin, et need on kahtlemata šikid. Kui oled alles abiellunud, näed küünlajalgade paari ja kujutled, kuidas te terve elu sooja õhtusōōki sōöte, need küünlajalad laual. Üsna samsuguseid õhtusōōke, nagu täna tulemas on. Mu elu on peaaegu täiuslik.

Salvrätte voltides vaatan aknast all laiuva pargi poole. Väljas on Seattle'ile tüüpiliselt hall ilm. Selle korteri olin valinud just

pargivaate pärast, jättes kõrvale palju suurema ja kenama, kust avanes vaade Elliotti lahele. Kui suurem osa inimesi oleks valinud vaate veele, siis mina eelistan näha inimeste elu. Pingil istub hõbedaste juustega vanapaar. Nad jälgivad rada, kus iga paari minuti tagant möödub neist mõni jalgrattur või tervisejooksja. Istujad ei puuduta teineteist, kuid iga kord, kui keegi möödub, pöörduvad nende pead korraga. Mõtlen, kas sellised võiksime ükskord olla ka meie Sethiga, aga siis meenuvad mulle teised ja mu põsed hakkavad kuumama. Raske on kujutleda, mida tulevik võiks tuua, kui tuleb arvestada kahe ülejäänud naisega, kellega sa oma kaasat jagad.

Panen lauale pudeli Pinot Grigiod, mille olin täna kauplusest valinud. Silt on igav, mitte miski ei ärata tähelepanu, aga range olemisega mees, kes selle mulle müüs, kirjeldas maitset äärmiselt üksikasjalikult, hõõrudes rääkimise ajal sõrmi vastamisi. Ma ei mäleta, mida ta just ütles, kuigi see oli kõigest paar tundi tagasi. Kuulasin äraolevalt, keskendudes vajalikele toiduainetele. Ema oli mulle õpetanud, et söögitegemine on ainus hea võimalus olla mehenaine. Astun sammu tagasi ja silmitsen oma kätetööd. Üldiselt on tegu muljetavaldava lauaga, aga ikkagi olen mina esitluse kuninganna. Kõik on õigesti, just sedasi, nagu talle meeldib – seega ka nii, nagu mulle meeldib. Asi pole selles, nagu polekski mul isikupära, lihtsalt kõik, mis mul on, on varutud tema jaoks. Nii, nagu peabki olema.

Täpselt kell kuus kuulen võtme keeramist lukuaugus ja siis ukse avamise häält. Kuulen ka ukse sulgumise klõpsatust ja kolksatust, kui mees võtmed esikulauale viskab. Seth ei hiline kunagi. Kui elada nii keerulist elu nagu temal, on kord tähtis. Silun hoolikalt lokitud juukseid ja astun köögist esikusse meest tervitama. Sethi pilk on tema käes oleval saabunud postil, juukseotstesse on kinni jäänud vihmapiisad.

„Sa töid posti ära! Aitäh sulle.“ Tunnen piinlikkust hääles kõlava entusiasmi pärast. Jumal hoidku, tegu on ju kõigest postiga.

Seth asetab toodud kuhja esiku väikesele marmorlauale oma võtmete kõrvale ja naeratab. Mul käib kõhust jõnks läbi, tunnen erutuse kuumust ja võbelust. Astun mehe juurde, hingan sisse tema lõhna, surun näo vastu tema kaela. Mehel on meeldiv kael, päevitunud ja tugev. See hoiab püsti kena juustega kaetud pead ja tavapäraselt meeldivat nägu, millest aimub tibake kraadepoisilikkust. Surun ennast talle kaissu. Viis päeva on pikk aeg olla ilma meheta, keda armastad. Nooruses pidasin armastust koormaks. Kuidas on võimalik üldse midagi tehtud saada, kui pead iga sekund arvestama kellegi teisega? Kui kohtasin Sethi, kadusid need mõtted otsekohe. Muutusin emotsionaalselt ja seksuaalselt oma ema sarnaseks: narruseni armastavaks, alistuvaks, anduvaks.

„Ma igatsesin sind,“ ütlen Sethile.

Suudlen tema lõuaalust, siis õrna nahka kõrva taga ja lõpuks tõusen kikivarvule, et ulatuda suuni. Janunen mehe tähelepanu, mu suudlus on nõudlik ja sügav. Seth ägab kurgupõhjast, mapp kukub tal mütsatusega käest põrandale. Ta võtab mul ümbert kinni.

„See oli meeldiv tervitus,“ nendib ta. Ta vajutab kahe sõrmega nagu saksofoni mängides mu selgrootülisid. Masseerib neid õrnalt, kuni surun end talle lähemale.

„Pakuksin sulle veel paremat, aga õhtusöök on valmis.“

Sethi pilk tõmbub uduseks ja ma tunnen vaikset uhkust. Olen mehe vähem kui kahe minutiga üles erutanud. Tahaksin öelda, et eks tee järele, aga kellele? Midagi minus keerdub lahti, muudkui kerib ja kerib. Pean sel sabast kinni saama, enne kui asi liiga kaugele läheb. Miks ma ometi pean kogu aeg neist mõtlema? Et kõik toimiks, ei tohi teistest mõelda.

„Mida sa süüa tegid?“ Seth võtab salli kaelast ja keerab mulle kaela ümber, tõmbab mind endale lähemale ja suudleb uuesti.

Tema hääl kõlab minu külma tardumuse kõrval soojalt ning ma surun oma tunded alla, et mitte rikkuda meie ühist õhtut.

„Lõhnab hästi.“

Naeratan ja hõljun söögituppa, olles väike lisa tema õhtusöögile. Peatun ukse juures, et jälgida, mis tunde kaetud laud mehes tekitab.

„Sa teed kõik ilusaks.“ Seth sirutab tugevad päevitunud vere-soonejoonelised käed minu poole, aga ma tantsisklen teda õrritades eemale. Mehe selja taga on vihmast märg aken.

Vaatan üle Sethi õla – pingil istunud paar on lahkunud. Mis neid kodus ootab? Hiina toit... purgisupp...? Ma lähen edasi kööki, kontrollides, kas Seth ikka saadab mind pilguga. Olen kogemusest õppinud, et õige liikumisega on võimalik mehe pilku endal hoida.

„Lambaribi,“ ütlen üle õla. „Kuskussi...“

Seth võtab laualt pudeli veini, hoiab seda kaelast ja kallutab, et lugeda silti. „See on hea vein.“ Seth ei peaks veini jooma, teistega ta ei joogi. Usulised põhjused. Minuga teeb ta erandi ja ma märgin selle oma järjekordseks väikeseks võiduks. Olen ahvatlenud Sethi sügavalt punase veini, Merlot' de ja kargete Chardonnayde juurde. Me oleme purjuspäi suudelnud, naernud ja keppinud. Ta on seda teinud ainult minuga, teistega ta seda teinud ei ole.

Tobe, ma tean. Ise ma selle elu valisin ja see ei tähenda võistlemist, vaid andmist, aga kui asjasse on segatud ka teised naised, hakkad ju paratamatult arvet pidama.

Kui tulen köögist, käes kahe nõuderäti vahel õhtusöök, on Seth veini välja kallanud ja vaatab sõõmude vahel aknast välja. Kahe-teistkümnenda korruse aknast allpool kostab linna õhtust hääletkõma. Pargi ees lõikub jalgrajaga tiheda liiklusega tänav. Pargist paremal jääb just vaateväljast välja Sound, mis on suvel täis purjepaate ja parvlaevu ning talvel uttu mähkunud. Magamistoa aknast on seda näha – piiritu liikumatu ja langeva vee väli. Täiuslik Seattle'i vaade.

„Tühja sest õhtusöögist,“ teatab Seth. „Tahan sind, ja kohe.“ Tema hääl kõlab käskivalt, Seth ei jäta küsimustele eriti ruumi. See joon on talle kõigil elualadel kasuks tulnud.

Sean vaagnad lauale, mu isu ühe asja järele on läinud ja asendunud teisega. Vaatan, kuidas Seth minult pilku pööramata küünlad ära puhub, siis lähen magamistuppa, sirutan minnes käe tahapoole ja tõmban kleidiluku lahti. Teen seda aeglaselt, et tal oleks võimalik vaadata, kuidas siidkesta seljast koorin. Tajun Sethi oma selja taga, tema suurt kogu, soojust, selle ootust, mis tulemas on. Täiuslik õhtusöök jahtub laual, lambarasv hangub serveerimisvaagna servades oranžilt ja kreemikalt, kui ma kleidist välja lipsan ja ettepoole kummardun, lastes kätel voodisse sukelduda. Olen randmeteni suletekki vajunud, kui Sethi sõrmed riivavad mu puusi ja haakuvad püksikute elastse värvli külge. Ta tõmbab püksikud alla ja kui need pahkluude juurde langevad, lükkab need jalaga eemale.

Kostab metallikõlksatus ja siis püksirihma siuh. Seth ei riietu lahti, kostab ainult summutatud heli, kui tema püksid alla vajuvad.

Hiljem, olles hommikumantlisse mähkunud, soojendan õhtusöögi mikrolaineahjus üles. Jalgevahe tuksleb, reiel on ojake seemnevedelikku, olen parimal võimalikul moel valulik. Viin Sethi taldriku sinna, kus ta diivanil lamab, ülakeha paljas, üks käsi üle pea heidetud. Ta on lausa kehastunud kurnatus. Kuigi ma püüan tõsiseks jääda, on mul siiski huulil lai naeratus. See koolitüdrukulik nalja täis nägu erineb mu tavalisest ilmest.